

ZÁVER, KTORÝ NIE JE ZÁVEROM

... alebo o tom, že stretkom sa to začína, nekončí.

Čítanie zo Skutkov apoštolov:

Keď sa solúnski Židia dozvedeli, že Pavol aj v Berei hlása Božie slovo, išli aj ta znepokojovať a búriť zástupy. ¹⁴ Tu bratia hneď vypravili Pavla, aby šiel až k moru. Silas a Timotej zostali tam. ¹⁵ Tí, čo odprevádzali Pavla, zaviedli ho až do Atén. Tam dostali príkaz pre Silasa a Timoteja, aby čím skôr prišli za ním; a vrátili sa. (Sk 17,13-15)

Počuli sme Božie slovo.

Na internete sa o tejto poslednej časti stretnutia bunky dočítame: „Stretnutie bunky končí modlitbou za evanjelizáciu a modlitbou Otče náš, ktorá sa recituje tak, že všetci členovia sa držia za ruky otočení smerom "von" zo stredu kruhu ako znamenie túžby vyjsť a hlásať evanjelium. Úplne na záver stretnutia sa modlí modlitba za novú evanjelizáciu. Táto modlitba je v súčasnosti rozšírená v mnohých krajinách sveta“ (feb.abuba.sk).

Ako už samotný text naznačuje, je to koniec, ktorý nie je koncom. Bunka nie je diskusný krúžok. Ani klub. Dokonca ani modlitbová či chválová skupina, ktorá sa realizuje na spoločnom stretnutí.

Farská bunka je bunkou Cirkvi. V nej sa uskutočňuje *communio*, spoločenstvo Cirkvi, to, že sme rodinou a nie hocijakou, ale Rodinou Boha a deťmi Boha. A to znamená, že akokoľvek je stretko bunky super, nie je tým podstatným.

Spoločenstvo, to je skupina ľudí, ktorí spolu *žijú* a spolu *konajú*, pretože majú nejaký spoločný cieľ. Čiže život a poslanie.

V nejakej firme by bolo možné tieto dve veci od seba oddeliť a aj sa tak skutočne deje – členovia firemného tímu prísne od seba oddeľujú svoj súkromný život (rodina, záľuby) a profesionálny život (napríklad výroba a predaj áut).

V Cirkvi to ale možné nie je, pretože to, čo my v Kristovi „vyrábame“ a evanjelizáciou „predávame“ je sám život.

Ak by sme spolu nežili skutočný Boží Život – ako by sme ho mohli niekomu ponúkať a ohlasovať ho? A ak by sme nežili tento život spoločne ako Rodina, Cirkvi – ako a kam by sme potom ľudí apoštolátom pozývali, aby sa k nám pridali? Ale ani život sa nedá žiť, ani poslanie sa nedá konať na našom spoločnom stretnutí – len mimo neho. Tak, ako nám to načrtlo aj dnešné Božie slovo.

To, čo sa musíme začať učiť, je skutočne spoločne žiť a skutočne spoločne konať. Ako opravdivé *spoločenstvo*, skutočná *rodina*!

Ako na to v praxi?

Žiť znamená konať. Spoločne žiť znamená spoločne konať. To znamená, že si musíme nájsť niečo, čo môžeme žiť a konať spoločne. Otázka číslo jedna: Chcete to? Naozaj spolu žiť? Ak hej...:

- Prvým miestom, kde začíname, je stretnutie bunky. Tam sa spolu modlíme, študujeme, diskutujeme, plánujeme, zdieľame,...

- Druhým je spoločné posedenie – asi sa po skončení „oficiálneho programu stretnutia“ hneď nerozídeme, ale ešte chvíľu pobudneme, možno pri šálke čaju,...

- Potom je tu spoločná služba – vo farnosti, v apoštoláte, jedno-ducho všade tam konáme nielen ako jednotlivci, ale aj ako tím, ako bunka, spoločne.

- Samozrejme, vzájomná pomoc – môžeme si u seba navzájom nechať deti, ak treba, pomôžeme si na stavbe alebo pri nejakej práci, poslužíme si formou možností, kontaktov ktoré máme,...

Ale je tu ešte jedna vec, na ktorú by sem nemali zabúdať a o ktorej

hovorí Rod Dreher vo svojej knihe *Benediktova voľba*: „Robte aktivity, ktoré sú príjemné, nie len potrebné. Čítajte knihy. Hrajte sa hry. Robte hudbu. Hodujte so susedmi. Vysaďte záhradu a zapájajte sa do lokálneho farmárskeho trhu. Naučte deti hrať na hudobných nástrojoch a založte skupinu“ (krátené).

Kedysi ľudia spolu žili a ich život sa točil okolo spoločnej práce.

Avšak niekedy pred 200 rokmi sa táto vonkajšia forma spoluzitia, komunity, začala rozpadávať: *obec, kde ľudia, zväčša roľníci, ako komunita spoločne žili všetko, od pasenia, orania, kosenia, zväzania až po liturgiu, modlitbu, svadby či pohreby.*

Dnes sme rozmetaní do sveta, každý sám do svojho zamestnania, do škôl, deti od svojich rodičov, manželia od svojich manželiek, sused od svojho suseda. Nielen obec, ale dokonca samotné rodiny.

Dnes obec ako spoločenstvo ľudí v Aristotelovom zmysle slova – učil, že štát (*obec*), to je spoločenstvo ľudí usilujúcich o dobrý, čnostný, dokonalý život – už reálne neexistuje. Len nahromadenie domov a rodín, uzatvorených každá do ulity svojho vlastného súkromia, žijúca si svoj vlastný život a svoje vlastné problémy – a byrokratická miestna samospráva nad nimi, ktorá vyrubuje dane a stará sa o odvoz komunálneho odpadu...

Potrebujeme náhradu za tento spoločný život, okolo ktorej by sme mohli znova vybudovať vonkajšiu štruktúru komunity – a touto náhradou sú dnes záľuby.

Nepovažujte záľuby za niečo vedľajšie, či dokonca Bohu odporujúce. Sú dôležité. V súčasnom svete veľmi. Vytvárajú základ pre skutočný spoločný život – dokonca aj v profánnom prostredí, len si pozrite, aké vzťahy a partie dokážu tvoriť takí *poľovníci, dobrovoľní hasiči či zanietenci z miestnej posilky alebo parta ocinkov chodiaca si raz týždenne zahrať futbal!* Využite spoločné záľuby ako jeden zo základov spoločného života vašej komunity. To znamená hľadiť na tri veci:

- nájdite si také záľuby, ktoré vás *bavia*;
- môžete sa im venovať *spoločne* a využiť ich na budovanie a žitie komunity;
- a ideálne môžete do nich *vtiahnuť* ďalších ľudí, ktorí sa stanú vašim *oikosom* a kým sa budú podieľať na tom „vonkajšom“ z vášho spoločného života, môžete ich evanjelizovať a pozvoľna vťahovať aj do toho „vnútorného“, duchovného a do komunity bunky.

Urobte si zoznam toho, čo máte spoločné. Okrem už spomenutých *stretiek* bunky a *posedenia* po „formálnom“ programe – čo máte ďalej spoločné?

Poslanie, ktorým je apoštolát – neberme to ako samozrejmosť. Úprimne sa na to pozrime: Je to naozaj pre nás dôležitá vec? Dokonca podstatná? Niečo, čo berieme aspoň tak vážne, ako *poľovníci starosť o svoj revír, športovci svoje tréningy alebo dobrovoľní hasiči svoju službu obci?* Naozaj je to naše spoločné poslanie, nad ktorým spolu dumáme, hľadáme, ako ho čo najlepšie uskutočniť – alebo len akýsi „prívesok“, ktorý by sme, isteže, mali robiť, ale veď viete ako to v praxi býva, no čo už...? Ak nájdete nejaké nedostatky, vrátane nedostatku zápalu či bezradnosť ako na to: ako si môžete vzájomne pomôcť? Čím presne?

Čo ďalšie máte spoločné? Bydlisko? Zamestnanie? Záľuby? problémy? Deti v podobnom veku? Potreby? Čo všetko môžete robiť spoločne? Dokonca aj keby ste si to pokojne mohli robiť sami – ale chcete to robiť spoločne, aby ste sa učili spoločne žiť, spoznávali sa, boli jedno srdce? Urobte si veľký zoznam!